

HOMEOPATIE LA VILLEFORT

Dr. Geo Săvulescu
Specialist în Homeopatie

Pentru mine drumul spre Villefort trece prin Geneva. Nu mi-aș fi închipuit așa ceva acum câțiva ani. Doctorul Guy Loutan locuiește și practica homeopatia la Geneva, el este cel ce ne va duce la Villefort, așa că, pentru a ajunge acolo, unde au întâlnirea anuală medicii homeopați ce vorbesc franceza și sunt afiliați la AFADH (Asociația Franceză pentru aprofundarea doctrinei lui Hahnemann), trebuie să iau avionul de Geneva, să profit de frumoasa ospitalitate a soților Loutan (Guy și Ute), ca în final să plecăm cu mașina lui Guy spre Villefort – o localitate balneară undeva în Lozere, un munte în sudul Franței, în Provence. Ce plăcute sunt azi drumurile prin Europa, drumuri care depășesc granițe ca și când granițele n-ar mai exista.

Deoarece am ajuns la Geneva să vă spun câte ceva despre acest oraș care este străbătut de fluviul Ron. Ce două mari fluvii ale Europei, Ronul ca și Rinul, izvoresc din Elveția, Dunărea, și ea izvorește nu foarte departe, puțin mai la nord. De aceea elvețienii spun că aici este centrul lumii, în orice caz inima Europei. Ronul se varsă în lacul Lemman, care este parțial francez, și din care, la Geneva, Ronul își reia cursul prin Franța spre marea Mediterană. Lacul Lemman este o splendoare a Genevei. Vaporașe transportă de la un mal la altul vizitatorii, sute de bărci cu pânze se plimbă sau stau frumos la mal. De jur împrejur clădiri vechi dar frumoase ale celor mai mari bănci din lume ca și cele mai scumpe hoteluri. Cu un bilet de 7 franci elvețieni te poți plimba o zi întreagă cu toate mijloacele de transport din Geneva incluzând vaporașele galbene. Peste tot sunt restaurante, care vara se întind în mijlocul piațetelor, arhipline la ora prânzului. Neplăcut pentru un călător român este că nu găsești, în centru, magazine universale. Plin de magazine cu bijuterii, cu ceasuri, cu ciocolată și ale caselor de modă. La începutul lui iulie mari reduceri de prețuri la articolele de lux (70%) și într-adevăr înghesuială la Armani, Gucci, Versace, Cristian Lacroix sau Karl Lagerfeld.

La Guy am mâncat GruiPre, un cașcaval delicios cum nu am găsit nici în Franța, și niște felii de carne crudă, neafumată, dar bine uscată, pe care o tăiau în felii subțiri. Delicioasă.

Nu mai spun, Guy trăiește în inima Genevei, nu chiar în centru, și are o grădină fabuloasă pe care singur și-a făcut-o. Apa fierbinte este asigurată de baterii solare, apa de ploaie o adună, prin tuburi-burlane, și se scurge într-un iaz în care cresc tot felul de plante acvatice. Flori peste tot, dar și lespezi de piatră aduse de el de la o demolare, cărăte de el și de soția lui, care este sculptoriță, cu propria mașină, un Fiat Comby.

După ce a terminat treaba la cabinetul de consultații, după ora 4 după amiaza, plecăm spre Villefort. Ne atrage atenția să avem pașapoartele pregătite. Trece Ronul pe un pod, în oraș, și peste câteva minute spune: „Suntem în Franța“. Am bagat la loc pașapoartele. Spre Lyon începe o ploaie cum rar am văzut și care a ținut cam două ore. Plecasem la un drum de aproximativ 4 ore și am făcut 7. Pe la 9 seara, trecusem de Lyon, am intrat în munții din sudul Masivului Central. Pe la 10 noaptea începea să se întunece și la radio se transmitea un meci de fotbal de la Berlin, o semifinală a Campionatului Mondial în care Franța era erou principal. Puțin înainte de miezul nopții, odată cu victoria Franței am ajuns la Villefort. Nu am văzut nimic la ora aceea dar am găsit colegii care ne așteptau și ne-au dus la un *mobihome* unde ne-am cazat. Un fel de bijuterie în care se putea locui și care putea fi instalată oriunde dacă era încărcată pe un transportor. Lumină electrică, apă rece și fierbinte, gaze de la două butelii puse afară. Intrai într-un salonaș care avea o canapea, masă și scaune și o bucătărie complet echipată. Aragaz, lavoar, dulăpior care avea și sertare cu pahare, boluri, farfurii, furculițe, cuțițe, lingurițe. Un dulap cu toate vasele de care ai avea nevoie într-o bucătărie, cuțițe de bucătărie și alături un frigider plin cu tot felul de alimente pentru masa de dimineață. În stânga ușii de intrare un closet în care se afla și o mătură cu un fâraș, în plus centrala termică. În dreapta o încăpere cu un lavoar și un duș. În extreme două dormitoare pentru câte două persoane. Afară, la intrare, era întinsă o mochetă verde până la un gârduleț pe care se odihnea o masă mare de lemn și două bănci, unde urma să avem, timp de 5 zile, masa de dimineață împreună cu colegii

de la mobilhome-ul alăturat. Era și un spațiu de parcare pentru o mașină și între căsuțe pereți înalți de arbuști mediteranieni. Un loc în acest mobilhome, incluzând și masa de dimineața costa 10 Euro (unde găsești la noi, într-o stațiune balneară de munte posibilitatea de a sta în aceste condiții splendide și cu un astfel de preț pe care oricine îl poate plăti?). Noi eram sus pe coama unui mic munte și am înțeles că în vale era un lac montan de acumulare pe care aveam să-l vedem dimineața. Nu mai spun că erau pomi înfloriți peste tot, peisaj provensal! Am să spun că în dimineața ultimei zile de stat acolo, după ce am spălat (au participat toți!) vasele cu care mâncasem am făcut curat prin casă, am măturat și am luat, la plecare și sacul cu gunoiul ce s-a adunat timp de 5 zile. Am lăsat totul așa cum a fost când am venit noi. Ar putea să învețe și studenții noștrii să lase camerele de internat la fel de curate când pleacă în vacanță.

Ne-am culcat și a mai tras o răpăială de ploaic torențială care bătea cam tare în acoperișul de tablă, totuși foarte liniștitor prin ritmul ei.

Dimineața, când am făcut ochi și am ieșit afară am văzut lacul care era sub noi, munții din jur, plantele ce ne înconjurau, am simțit aromele montane. Nici bine nu m-am dușat și m-am îmbrăcat că s-a făcut ora 8, iar vecinii au venit să mâncăm ceva împreună. Am fiert apa, am făcut ceai, cineva a făcut cafea. Ne-am așezat la masa de afară. Unt pe pâine, pate de ficat, șuncă, camembert, miere și voci însuflețite de întâlnire. La ora 9, după ce am spălat vasele, am coborât la întâlnire: la deschiderea *Seminarului Internațional Masist AFADH*. Am făcut cunoștință unii cu alții, cei mai mulți și-au scos *laptop*-urile, au făcut conexiunile necesare și totul a început. Asta înseamnă că am început să discutăm simptome și remedii.

Apa este un element minunat, o substanță pe care nu prea o înțelegem. Știm doar că este un cristal lichid și avem impresia că apa este peste tot aceeași. Mare greșală. Când Henry Coandă a revenit în România pentru a se putea odihni împreună cu părinții săi a ținut o conferință în aula facultății de Drept despre creier. Dar a vorbit despre apă. Ne-a proiectat imagini ale felului de a cristaliza (se referea la zăpadă) a apei. Altfel erau desenați fulgii de zăpadă la noi în țară unde semănau cu brazii, altfel de desene aveau în America de Nord, în Franța sau în Anglia. Atunci nu prea am înțeles ce voia să ne spună, cu toate că totul era foarte frumos. El ne demonstra că apa nu este peste tot aceeași. Mult mai târziu, studiind cu fizicianul George Drăgan structura apei, cristal lichid, în diverse soluții, chiar și în soluțiile folosite în homeopatie, am înțeles,

destul de greu, că apa poate căpăta orice formă dorim, orice formă cristalină pe care o dorim, în contact cu diverse substanțe. Am înțeles că apa poate deveni, oricât de aberant pare, orice substanță fără a mai fi acea substanță, numai prin aranjamentul moleculelor ei în cristale. Este greu de dovedit dar am reușit această dovadă cu ajutorul Calorimetriei de înaltă Rezoluție. De-abia atunci am înțeles cum poate o soluție homeopată să aibă efect! M-am rușinat amintindu-mi cum am râs de homeopatie ca tânăr medic în discuția pe care am avut-o cu un prieten ce practica, cu succes, homeopatia. Mai târziu, așa cum se întâmplă de multe ori, Dumnezeu m-a pedepsit cu o suferință de care numai homeopatia m-a salvat, homeopatia pe care a trebuit s-o învăț singur (cu ajutorul școlii).

Se mai folosește uneori o afirmație deplasată cum că „Homeopatie este o medicină fără efecte adverse. Că remediile homeopate nu pot face rău“. Nimic mai fals. Nu există un medicament sau un remediu care poate ajuta pe cineva bolnav, care poate face bine, fără să poată face și rău. Un remediu homeopat, în anumite situații de care trebuie să ne ferim, poate induce o boală, poate agrava o boală sau poate chiar omorâ. De aceea în multe țări dreptul de a practica homeopatia nu o au decât medicii, așa cum este și la noi. Medicina homeopată are riscurile ei în cazul unei folosiri improprii a remediilor, este motivul pentru care în homeopatie trebuie să înveți mereu, este și motivul pentru care ne întâlnim în Conferințe Internaționale, așa cum a fost cea de la Villefort despre care chiar scriu aceste rânduri.

Ne-am întâlnit timp de 5 zile pentru a discuta, în amănuntele simptomelor, care este acțiunea unor remedii asupra corpului uman și cum să îmbunătățim practica noastră medicală. Noi, românii, am prezentat două noi remedii pe care le-am experimentat în țară: doamna Dr. Angela Dumitrescu Noica a prezentat *Geranium Robertianum*, o variantă de mușcată sălbatecă experimentată în 2003-2004, și eu am prezentat *Quercus Robur* (stejarul), experimentat în 1996 și prezentat într-o Conferință Internațională a Societății Regale de Homeopatie de la Londra în anul 2000.

Conferința AFADH de la Villefort continuă cercetările doctorului Masi din Mexic și rezultatele discuțiilor au fost și vor fi consemnate în Caietele Conferinței AFADH. Se caută o apropiere de ansamblu, ca o imagine a unui remediu, între simptomele produse în patogenezi, deci experimental, și simptomele de care suferă pacientul nostru. Este o muncă dificilă și de aceea acordăm timp, în întâlnirile naționale sau internaționale, în care fiecare

își poate prezenta experiența și rezultatele sale. Astfel, observațiile individuale ne ajută să putem modela un tablou cât mai complet al unui remediu.

Începeam la 9 dimineața și la 12, 12.30 se lua o pauză de prânz. În Franța prânzul este obligatoriu, nu se poate sări peste acest moment. Toți participanții lăsam în acel salon, în care avusesem discuțiile, toate *bagajele*, inclusiv laptopurile și plecam pe malul lacului la un mic restaurant, cam 30 de minute de mers pe jos. Pe drum câțiva făceam și o baie în acel lac de munte. Apa era caldă, neobișnuit pentru imaginea mea despre un lac de munte. Pe terasa restaurantului, la umbră, eram serviți cu un meniu complet: o salată sau cârnăciori ca început, un fel de mâncare, brățeturi fine și fructe sau înghețată. Ca să vă dau un exemplu salata a fost cu somon afumat, pepene galben și salata verde; pe platoul central a fost friptură de pasăre fiartă în vin cu castane. Bineînțeles câte o căniță de vin roșu din loc în loc pe masă. Un prânz costă 15 Euro. După masă ne readunam în aceeași încăpere, nu știu la noi unde ai putea lăsa 15 laptop-uri într-o sală cu ușa deschisă două ore fără ca să dispară nimic, și asta timp de 4 zile (Duminică la prânz s-a plecat după încheierea lucrărilor Conferinței), și continuăm până pe la 7.30 seara. La cină ne adunăm la cei ce locuiau într-o cabană. Într-o seară am luat pizza și vin (5 Euro de cap) și în altă seară paste și pui provensal în sos alb dar cu toate oasele scoase. Am avut și o seară festivă de încheiere în care s-a realizat un program artistic creat de noi medicii, poloneza a adus un concert

video. Am mâncat salate, pizza și am băut vin alb și roșu. Seara a fost oferită de organizatori. După 5 zile, în care personal am cheltuit 102 Euro, ne-am luat la revedere și am plecat fiecare cu un vraf de texte ale celorlalți. Lucrările noastre, ale celor doi români, au fost bine primite. O zi întregă au fost analizate și discutate. Toți am plecat îmbogățiți și cu siguranță că ne vom descurca mai bine în descifrarea simptomelor pacienților care vin să ne ceară sfatul.

Am mai întârziat o săptămână prin Franța vizitând un prieten și am ajuns, de data aceasta cu trenul, de la Montpellier la Geneva în câteva ore cu un tren foarte comod, cu aer condiționat și plătind tariful redus cu 25%, pentru că sunt în vârstă. La casă nimeni nu mi-a cerut vreo legitimație, părul meu alb ajungea. Astea sunt reflexele unor funcționari într-o țară în care libertatea omului, ca individ, este de mult respectată. La noi au rămas reflexele perioadei de „*aur*“ în care toți eram un nimic ca individ și existam numai dacă avem o legitimație valabilă.

M-am bucurat, din nou, să revăd Geneva, un oraș mic dar splendid. Din avionul care mă conducea, a doua zi devreme, spre casă priveam peisajul elvet: munți cu crestele albe cu toate că afară erau 30 grade Celsius, munți cât cuprinzi cu ochii și văi în care ici și colo erau câteva case cu o pădurice lângă ele și cu un teren agricol. De sus păreau un peisaj de jucării. Ajungând acasă m-am bucurat că și la noi văile și câmpurile sunt verzi: cu ajutorul unui an ploios.